

НАШЕ СЕЛО

3 історії села Немирівка

Село Немирівка відповідно до архівного запису за 1909 рік входило до складу Радзивилівської волості, Кременецького повіту, Волинської губернії. У 68 селянських дворах тоді проживало 343 жителів.

У далекому минулому село називалося Курдуля, за іменем польської поміщиці шляхтянки Курдулі. Розміщувалося там, де тепер знаходиться хутір Лісовики. Разом із українцями жили і поляки.

На початку XIX століття село перейшло у власність до поміщика Немира від прізвища якого і пішла назва села Немирівка. Але Немир був не єдиним паном у селі. У східній його частині проживав ще один поміщик - Пшеничний, який мав 5 кріпацьких дворів. Після скасування кріпацтва Немир виділив 16 наділів по 15 десятин своїм колишнім селянам. Пізніше його маєток відкупив полковник прикордонників Назімов. У 1908 році Назімов розпродав землю селянам. У поміщика Пшеничного на той час у власності було вже 40 десятин. Згодом його землю відкупив поміщик Бахталовський.

У 1911 році з'являється хутір Медівщина, а потім Бардецьки та Пороховня.

Лише одиниці селян жили заможні. Але і вони потерпали за своє майбутнє, виплачуючи податки та внески до банку за викуплену землю. Та найважчим було становище наймитів, праця яких тривала по 12-14 годин. Їх заробітна плата за місяць становила 3 карбованці.

На початку XX століття у селі було 153 двори. Люди жили вкрай бідно. Більшість із них були безземельними і мали в користуванні лише присадибну ділянку, не мали худоби. По статистиці робочий кінь припадав на 6 гектарів землі.

Із промислових підприємств працювала лише невеличка вапельня. Шукаючи засоби до існування, немирівчани йшли на заробітки до Радивилова та Бродів. Польський уряд ополячував

місцеве населення - навчання у школі проводилося лише польською мовою.

У вересні 1939 року жителі села зустрічали Червону армію. У селі почали діяти органи радянської влади. Першим головою сільської ради був Леонтій Семенович Королюк, який у 1944 році загинув разом із дружиною.

Тєї ж осені церковні землі та землі польських осадників, сільськогоспо-

дарський реманент та худобу було розподілено між малоземельними селянами. А через рік було засновано колгосп імені Т.Г.Шевченка. Так звана колективізація була завершена у 1948 році.

У червні 1941 року Немирівка була окупована гітлерівцями. Частина села згоріла під час бойових дій, було зруйновано школу. Окупанти наклали на місцеве населення великі податки зерном, худобою, птицею, м'ясом та молоком. А 15 жителів села було вивезено на примусові роботи до Німеччини.

19 березня 1944 року Немирівку визволили білці

172-ї стрілецької дивізії Радянської Армії. На фронтах Великої Вітчизняної війни проти фашистів воювало 118 жителів села. З них 80 було нагороджено Орденами і медалями. З війни не повернулося 19 немирівчан.

Після закінчення війни розпочалася масова ліквідація неписьменності. Перше укрупнення колгоспу відбулося у 1954 році за рахунок об'єднання господарств сіл Немирівки і Батькова. У 60-х роках у колгоспі з'явилися перші зерно- і бурякозбиральні комбайни. 57 колгоспників було удостоєно державних нагород. У 1970 році у селі було збудовано нову школу, згодом дитячий садок, магазин. У 1991 році за кошти парафіян на місці зруйнованої дерев'яної церкви було зведено новий Свято-Покровський храм.

Нині на території Немирівської сільської ради обробляють землю 6 сільськогосподарських підприємств різної форми власності. А у селі проживає 1657 громадян.

На фото: Директор Немирівської ЗОШ І-ІІІ ступенів Іван Кеда гортає сторінки старовинних видань; у шкільному музеї Немирівської ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Л. ОВСЯНИК.

